

Pacea lumii, singurul sinucigaș; dar nu din ori în numele „dronelor” ruso-kamikaze, ci a eventualei activări nesăbuite a „Articolului 4”...

Cezar Adonis
Mihalache

Sigur, dacă s-ar împlini dorința acestor generali din mucava de „influenceri” (ce niciodată nu mor pe frontul conflagrațiilor) și ar începe războiul, nici nu ar mai conta dacă „a fost” sau nu justificat... Dacă acel factor declanșator a existat la nivelul de pericol care să ducă la decizia ageamiilor politico-militari de a da foc lumii... Pentru că, din acel moment tot ce va fi însemnat cu „a fost” (da ori nu), cu sau fără semnul întrebării, nu va mai conta... Va mai conta doar acel este al momentului de infern în care va fi intrat, întâi Europa, și, apoi, în lanțul de domino al castelelor din nisip pe care stă astăzi lumea, întreaga civilizație... De fapt, întreaga lume... Pentru că, doar a permite escaladarea unui asemenea război nu ne-ar mai îndreptăți a ne numi civilizație... Ci doar lume... Este adevărat, dacă avem vreo certitudine despre felul în care au început marile războaie ale lumii (astăzi mai aproape ca niciodată de cel ultim), aceasta este că niciodată nu s-au conservat și dovezile irefutabile ale adevărului (istoric) care a motivat (nu neapărat, și îndreptătit...) o conflagrație... Pentru că învingătorii nu păstrează relicvele minciunilor prin care au creat „calea”, iar învinșii nu au cui să mai arate, într-o demonstrație morală, „adevărurile” lor... Căci, la momentul morții, întinzându-se peste fronturi, meleaguri, orașe, țări, nu va mai căuta nimeni „factorul declanșator”... Cu atât mai puțin să stea să demonstreze (oricum, cu acel „ceva”, „factorul declanșator”, ce se va fi pierdut între timp, dacă acesta chiar a existat cu adevărat), să dovedească dară că a fost vorba de o necesitate (fie și manipulată machiavelic de conducătorii lumii) a alegerii între răul ce a adus un folos (unora, ca putere) și binele (desigur, cel economic, fie și ca economie de război) ce a sfârșit prin a ucide în masă...

La momentul în care lumea va fi fost aruncată în flăcări nu va mai conta dacă a fost sau nu dintr-un scop justificat... Poate chiar „moral”, deși, doar când vorbim despre pace (nu despre război!) se pot invoca reperele morale, nu?! Nu va mai conta dacă a

fost vorba despre o dronă sau doar despre un roi virtual creat (noi, știm, Decembrie '89 ar trebui să ne fie încă viu, nu?!), dacă aceea dronă a avut un scop provocator sau a fost o semnătură clară de la solul de război... Oricum, toate aceste date lipsesc... Și numărul cert al aparatelor care au penetrat spațiul aerian al Poloniei și clara misiune de „kamikaze” (a rușilor, presupunând că erau ale lor)... În fond, fără date, dacă nu certe, măcar trecute prin toate filtrele de analiză politico-militară posibile, am fi în fața celui mai penibil factor declanșator din rândul războaielor mari, mari mai ales ca număr de morți, de ologi, de văduve, de orfani: placaje lipite cu „aracet” livrate drept drone ale sinuciderii... Deși, singurul sinucigaș din acțiunea dronele ruso-kamikaze ar fi doar pacea lumii...

De fapt, totul are evidente linii de intruziune de forțare dinspre generalii voind războiul lor... Fără ei în prima linie... Pentru că, fără a chibzui, s-ar deschide doar drumul apocalipsei... În fond, pentru interesele acestor prea mulți nebuni ce ne conduc, războiul ar putea începe (pentru a specula factorul surpriză) tocmai înainte ca lumea să fie, nu doar pregătită, ci să înceapă să pună întrebări... Multe întrebări... Căci, este discutabilă, chiar acuzabilă în fața unui tribunal judecând ușurința de care au dat dovadă unii liderii în a da foc lumii, rapiditatea și, mai ales, lipsa de consistență a cererii polonezilor de activare a Articolului 4... Pentru că, știind că există riscul de a începe ceva ce nu se va ști când se va mai sfârși, să arunci provocarea articolului nuclear al unei alianțe (tot mai mult politice, decât de geniu militar) este un răvaș otrăvit pentru care mulți ar trebui să răspundă...

Și nu doar Varșovia este vinovată pentru solicitarea, pe repede înainte, de a cere activarea Articolului 4, ci și „graba” (bine chibzuită... anterior!) a unor parteneri europeni ai și din NATO dornici de a începe cu orice preț războiul... Cu acea „Santinelă” ce nu pacea este trimisă să vegheze... Ci, eventuala zi „A”, momentul declanșării războiului apocaliptic... Pentru că nu vor mai exista alte litere în alfabetul războiului pentru momentul când se va decide a se da foc lumii... Doar „A” de la

apocalipsă... Iar ușurința de care a dat dovadă Varșovia în a solicita aproape riscul apocaliptic, dar și disponibilitatea celorlalți, în lipsa unor dovezi de netăgăduit, ar trebui să ridice mari semne de întrebare față de acest articol... Pentru că nu a existat, nu dovada certă a unui întreg „roi” de drone, ci a lovirii teritoriului polonez cu o încărcătură, nu doar explozivă, ci intenționat ucigătoare... Or, polonezii nu au stat nici măcar o zi să analizeze!... Așa cum au făcut bulgarii, după găsirea unei drone, aproape în aceeași zi, având, de data aceasta, „toate țiglele” pe ea, cu tablele și șuruburile la locul lor, pe plaja din Burgas, pentru a avea timp de „o analiza detaliată pentru a stabili originea și tipul exact al dispozitivului”... Iar Sofia nu a sărit să ceară activarea Articolul 4, anunțând că este tocmai nevoie de timp pentru o analiză, timp ce nu mai contează ca ore, zile, săptămâni chiar luni când este vorba despre riscul de a da foc lumii... În schimb, polonezii s-au grăbit: nu au analizat nici „consistența” roiului de drone rusești, nici dacă parte din acesta nu a fost cumva unul virtual, doar pe țintele radar, nu au verificat nici dacă placajele lipite cu „aracet”, și ridicate în aer, chiar erau „drone”, nici dacă, reale și funcționale, acestea nu au fost cumva deturnate tocmai de aceia care caută să extindă războiul, introducându-le într-un spațiu (nu doar aerian) atât de fragil ca întindere a nervilor... Pentru „lățește” antitraditional în sensul masificării și deconstrucției moderniste. Prin Partidul Revoit (voit ori nu) în ale țări, ce puteau solicita la rândul lor ce era la început, adică în eventuala activare a Articolului 4, nu au creat aceea panică speculativă ca în Polonia... Iar astfel de stârniri, la limita activării Articolului 4, vor mai fi... Pentru că, pentru ucigașii Păcii, „scopul scuză mijloacele”... Și să nu ne trezim cu slugarnica noastră „diplomație” (a orbilor într-o lume a provocărilor și a surzilor într-o lume a argumentelor), că următoarea dronă „de Articol 4” va cădea la noi...

America, lui Trump?... „Sic transit gloria mundi”...

Cristi
Pantelimon

În mod normal, Donald Trump ar fi trebuit să fie părintele și garantul unei mișcări „woke” americane. Deoarece orice mișcare de trezire presupune întoarcerea la o stare anterioară, teoretic și principial superioară, woke-ismul ar fi trebuit să fie biciul cu care Trump ar fi fost obligat să lovească societatea adormită a concetățenilor săi. Invers, MAGA, a cărei țintă este „măreția”, putea fi programul unei mișcări de masă, democratice și progresiste. Deoarece, însă, America este ideal-tipul societății moderne, pragmatice, în care s-a experimentat pe viu, istoric, inversarea principială a lumii („O utopie realizată”, zicea Baudrillard), avem o stare de lucruri complet răsturnată. Pentru a se realiza ca proiect pragmatic și pragmatist, America a fost obligată să nege anterioritatea și superioritatea principiilor spirituale și tradiționale, adoptând calea mult mai directă și mai facilă a realizării mundane. Dar, în acest fel, America a fost mereu și mereu o formă fără fond, de care noi nu ne-am dat seama, dar care era evidentă la o analiză corectă, bazată pe principiile tradiționale.

Pentru America, a se întoarce la Tradiție, înseamnă, nu așa cum ne-am imagina, a se spiritualiza, ci a deveni din nou Mare. Nu cumva suntem într-un cerc vicios? Prin Partidul Democrat, SUA se „lățește” antitraditional în sensul masificării și deconstrucției moderniste. Prin Partidul Republican, SUA redevine ceea ce era la început, adică în-ceputul ideii masificatoare, cu fundament democratic și pragmatist.

Ce concluzie putem trage de aici? SUA se află, cu ambele versante ale tradiției (?) ei politice, la capăt de drum. Neavând o cultură tradițională, ea nu se poate, de fapt, „trezi”, niciodată. O Renaștere americană este o împietrire. O Renaștere Europeană, deși improbabilă, are șansa acelei reminiscențe culturale de care Europa încă mai beneficiază, ici și colo. Religia și Cultura sunt cei doi termeni pe care îi invocăm azi.

Dintre ei, din punct de vedere politic, doar Cultura poate avea urmări benefice. În sensul lui Carl Schmitt, Cultura

este acea unitate etnico-spirituală care nu a fost încă dizolvată de individualismul pragmatic american. Ea face posibilă democrația; SUA s-au aflat mereu, din acest punct de vedere, în tabăra oligarhiei pure. Religia, așa cum apare azi, nu mai joacă decât un rol fizic în lumea occidentală. De forțe fizice, însă, lumea modernă, nu mai are nevoie, pe cât se pare... E vremea forțelor tradiționale, oriunde ar fi ele...

Or, pe de altă parte, SUA are două șanse să iasă din propria capcană ucraineană: fie învinge – ceea ce e evident imposibil, fie se lasă învinsă, ceea ce nu acceptă. Pentru ca pacea din Alaska să se aștearnă peste frontul ucrainean, era nevoie ca războiul să se aprindă acasă. Este inversul lui 11 septembrie, momentul „astral” al SUA, când „lupta împotriva terorismului” a împins marea putere americană în inima Eurasiei, de unde, încă din vremea lui Biden, se tot retrage. Azi a venit vremea alinamentului european. Faptul că Pentagonul se numește mai nou Minister de Război nu mai înșală pe nimeni. SUA nu mai pot purta războaie de amploare – iar acest lucru este clar exprimat în noua orientare a respectivului minister, care vorbește deschis despre concentrarea pe provocările domestice, adică acasă și cel mult în Emisfera Vestică. Ultimele două atentate, cel împotriva tinerei ucrainence, executat de un negru, și cel împotriva lui Charlie Kirk, executat de un necunoscut, dar cu gloanțe „globaliste”, arată că SUA au nevoie mai mult ca oricând să ia o pauză geopolitică. Programul de concentrare pe criza internă (mobilizarea Gărzii Republicane în orașe etc.) are o justificare perfectă. Nimeni nu mai e în siguranță, de la o anonimă din metrou până la amicul familiei prezidențiale...

În fond, „Sic transit gloria mundi” („Așa trece gloria lumii”), nu?!...

Ce am învățat după 24 de ani de la atacurile teroriste din 9/11 asupra SUA?...

Radu
Nicolae

În ciuda promisiunilor de unitate, cooperare și pace, lumea pare din nou pe marginea prăpastiei. Polonia anunță războiul? Zgomotul șenilelor de tanc și imprevizibilitatea atacurilor cu bombe și cu drone, dezinformarea și manipularea devenite arme de război tulbură până și mintea românilor copleșiți de noi taxe și impozite! De la New York la granițele Europei de Est, lecțiile trecutului par ignorate. Au trecut 24 de ani de la atacurile teror-

Tensiunile se amplifică la granițele NATO. Să fie o simplă întâmplare faptul că Polonia a solicitat astăzi activarea Articolului 4 al Tratatului NATO, invocând o posibilă încălcare a spațiului său aerian de către drone rusești? Analiza de intelligence obligă la reflecție! Cât este atac? Cât este premeditare? Între 12 și 16 septembrie 2025, Rusia și Belarus au desfășurat exercițiul militar anual „Zapad 2025”, foarte aproape de granițele cu Polonia și Lituania. Cine a încercat să „exploateze” acest exercițiu militar drept o încercare a Rusiei de a

obligate să răspundă și să ofere asistență. În spatele acestei cereri, cine încearcă să „forțeze mâna” Alianței NATO? Care sunt motivele reale pentru care Comandamentul Operațional al armatei poloneze a ieșit cu declarații înainte să se pronunțe Comandamentul Alianței NATO?

Cine își mai aduce aminte că Polonia și Ucraina au mai avut o tentativă de activare a Articolului 5 în anii trecuți? În anul 2022, după o întâlnire de urgență cu aliații G7 și NATO la summitul G20 de la Bali, președintele american Joe Biden a spus că nu

acest moment” și, mai ales, la NATO – fapt ce se pare că l-a scos din „gratiile” liderilor de la Bruxelles! Spre deosebire de președintele polonez Karol Nawrocki, care se bucură de susținerea majorității polonezilor, fiind ales președinte cu 50,89%, premierul Poloniei, liberalul european Donald Tusk, are nevoie să își consolideze puterea la Varșovia. Să fie solicitarea premierului Donald Tusk adresată Alianței NATO de a fi activate măsuri comune împotriva Rusiei o încercare de creștere a credibilității sale în fața polonezilor, după modelul Benjamin Netanyahu, premierul statului Israel, cunoscut pentru intransigența față de Palestina?

De ce insistă Polonia acum asupra Articolului 4? Să fie această mișcare o reacție firească la creșterea tensiunilor din regiune sau un potențial joc de influență regională prin care guvernul Donald Tusk rămâne la conducere, deși relațiile cu președintele polonez Karol Nawrocki devin tot mai acide? Considerând acestea, strategiile de promovare a războiului sau de restabilire a păcii pot fi multiple, mai ales în condițiile în care există un interes comun pentru controlul resurselor sau pentru restabilirea echilibrului mondial. Interesant este și faptul că, potrivit „Open Sources”, „NATO a decis să nu trateze incursiunea ca pe un act de război”. De ce oare „dronele rusești nu au fost doborâte de sistemele Patriot, ci de avioane F-16 poloneze, F-35 olandeze și un AWACS italian”? O asemenea „atitudine” reprezintă o dovadă de reținere strategică sau un semn că Alianța NATO încearcă să evite escaladarea? Și dacă da, pentru cât timp?

Fără să îndemn la atitudini neconforme cu respectul față de lege sau față de adevăr, cine promovează războiul mediativ? Potrivit „Open Sources”, pe rețelele de socializare circulă o grafică postată de ucraineni ce pare a descrie atacul aerian al Rusiei din această noapte asupra Ucrainei, inclusiv traiectoriile dronelor care au intrat în Polonia! De când informațiile secrete sunt analizate și exploatate pe rețelele de socializare? Cine este împotriva războiului? Surprinzător sau nu, România reacționează în prima linie. În urma atacurilor cu

drone asupra Poloniei, președintele Nicușor Dan adoptă o retorică ce nu mai poate lăsa loc de interpretări: „Rusia se comportă agresiv, testându-ne constant limitele și sfidând eforturile de a obține pacea”. Consilierii domniei sale ar trebui, însă, să își reamintească de strategul militar Sun Tzu care, în „Ping Fa”, Arta războiului, a lăsat un mesaj cu forța unui testament: „Ține-ți prietenii aproape, iar dușmanii și mai aproape”. De ce trebuie să provocăm în condițiile în care avem nevoie de măsuri economice urgente și de pace? Cum poate fi explicată o asemenea declarație? România, ca membră NATO, UE și vecină cu Ucraina, își dorește să joace un rol important în echilibrul regional. Să fie un motiv în plus pentru care doamna ministru Toiu a declarat că „România trebuie să facă trecerea de la a ajuta Ucraina să reziste la a ajuta Ucraina să câștige războiul cu Rusia”, potrivit „Open Sources”/Digi24.ro? Pe fundalul tensiunilor regionale și globale, România va fi un actor lucid și echilibrat, care apără pacea și securitatea, sau va deveni un pion într-un joc global cu mize obscure? „Comisia Europeană a declarat că violarea spațiului aerian polonez NU a fost un accident, ci o provocare.”

În aceste condiții, SUA, respectiv Alianța NATO, va reuși să păstreze echilibrul Noii Ordini Mondiale? Cum va reacționa UE dacă SUA va spune din nou „la loc comanda”, atacul nu este unul real? După 24 de ani în care ar fi trebuit să învățăm că puterea nu se scrie pe cruce, cine dorește să activeze formula atacurilor asupra Poloniei, dar și formula „conspirațiilor” rămase fără răspuns, inclusiv cu privire la atentatele teroriste asupra SUA, de la 9/11 septembrie 2001, soldate cu peste 3.000 de morți? Să luăm aminte!

*P.S.: Am întrebat și întreb: de ce mor oameni nevinovați în Ucraina, în Palestina, în Iran și, mai nou, în Qatar? România, în-
cotro?...*

iste de la 9/11 septembrie 2001, tragedia care a schimbat pentru totdeauna raportul de forțe, politica globală și percepția asupra securității mondiale! Ce am înțeles după aceste atacuri soldate cu peste 3.000 de morți? Câți știu că între victimele tragediei se aflau și trei români: Eugen Gabriel Lazăr, Alexandru Liviu Stan și Corina Stan, dar și Jessica Bruder, fiica filantropului miliardar american evreu Ron Bruder? Cine apără pacea? Conflictele armate din Ucraina, Orientul Mijlociu și noile tensiuni din estul Europei readuc în discuție întrebarea esențială: cine are de câștigat din război? Cine câștigă din interminabilele războaie cu mize mai mult sau mai puțin cunoscute dintre Ucraina și Rusia, Israel și Palestina, Israel și Iran!

Războiul aduce moartea! Aude cineva?

În repetate rânduri, am scris că „pacea nu se lipește cu sânge”. Cine vrea să înțeleagă? În Ucraina, în Palestina, Fâșia Gaza, în Iran sau mai nou, în Qatar, civili – femei, copii, bătrâni – sunt loviți de bombe! Cooperarea internațională este mai necesară decât oricând! Cine mai gândește, însă, la pace? – Întreba recent D.I. Blaga, security analyst senior. Realitatea devine tot mai dură! Polonia a revenit în prim-planul politicii mondiale!

ataca Uniunea Europeană și, în mod implicit, Alianța NATO? Potrivit „Open Sources”, când zece drone rusești au lovit teritoriul polonez. „Polonia și-a închis spațiul aerian în jurul capitalei Varșovia și al aeroporturilor Rzeszów-Jasionka și Lublin (sud-est) și a pus în stare de alertă aeronavele de poliție aeriană”. Cu toate acestea, cum se explică faptul că, până la această oră, nu este oficial câte drone au pătruns sau au fost doborâte pe teritoriul polonez? În condițiile în care, la această oră, nu se știe câte drone au lovit Polonia, Comandamentul Operațional al armatei poloneze a transmis că „în urma atacului de astăzi al Federației Ruse asupra teritoriului ucrainean, a avut loc o încălcare fără precedent a spațiului nostru aerian de către drone”!

De ce Alianța NATO ezită să trateze incidentul ca pe un atac propriu-zis? Cât de aproape suntem de un conflict major? Articolul 4 din Tratatul NATO permite unei țări membre să ceară consultări urgente atunci când consideră că integritatea sa teritorială este amenințată. Este, de obicei, un precursor diplomatic al activării Articolului 5, care stipulează că un atac împotriva unui stat membru este un atac împotriva tuturor. De reținut este și faptul că țările membre sunt

crede că Rusia a atacat Polonia, „fiind puțin probabil ca racheta căzută în Polonia să fi fost lansată din interiorul Rusiei”. Joe Biden a asigurat că „va sprijini Polonia în desfășurarea unei anchete”. Care este concluzia acestei anchete, după trei ani de la evenimente? Cine își mai aduce aminte că, potrivit „Open Sources”/Associated Press, „cercetările desfășurate sugerează că racheta care a lovit Polonia ar fi fost trasă de forțele ucrainene asupra unei rachete rusești ținute spre Ucraina”? În urma noilor acuzații aduse de Polonia împotriva Rusiei, cât poate fi vorba de premeditarea unor fapte și preconstituirea de probe pentru a forța declanșarea atacului Alianței NATO asupra Moscovei?

Ce câștigă Polonia din acest posibil atac? Ce câștigă Ucraina? Întrebarea se impune cu atât mai mult cu cât noul președinte al Poloniei, Karol Nawrocki, prezentat drept un naționalist dur, dar și un „eurosceptic”, a blocat recent prelungirea ajutorului pentru refugiații ucraineni, declarând că „cetățenii polonezi sunt tratați mai prost în propria țară decât oaspeții noștri din Ucraina. Nu sunt de acord cu acest lucru”. Președintele polonez Karol Nawrocki s-a opus ferm aderării Ucrainei la Uniunea Europeană „în

Coalizații din interes politico-economic...

George Petrovai

Este de pomină ce se întâmplă în România cârmuită și până la sânge secătuită de tandemul Dan-Bolojan! Nu numai că actualul președinte calcă zdravăn pe urmele predecessorului, cu vădita intenție (rentabilă pentru el, păguboasă pentru țară) de a-l depăși într-ale tăiatului frunzelor la câini, și asta exact atunci când se impune rezolvarea gravelor probleme cu care se confruntă românii (vezi nebăgarea lui în seamă pe plan extern și neinspiratele lui drumeții pe plan intern),

nate sume la buget, fără neconținutul atentat la buzunarul cetățeanului. Mai ales că hăurile din buget (deficitul de peste nouă la sută și datoria externă de circa 200 miliarde euro), n-au apărut nici cu știrea cetățenilor de rând și nici spre folosul acestora, ci este rezultatul logic al tuturor guvernărilor postdecembriste (deseori necalificate, mereu necinstite), ceea ce înseamnă că enormul prejudiciu provocat avuției poporului de indivizi, dinastii, clici și partide, ar putea fi recuperat prin aplicarea cu fermitate a Legii privind declararea și controlul averii demnitarilor, magistraților, funcționarilor publici și a unor persoane

cea mai mare parte din ea, prin dovezile prezentate creditorilor de către experții români, cum că cele 200 de miliarde euro intră în categoria datoriilor odioase, potrivit sensului atribuit acestei sintagme de economistul rus Alexander Naum Sack („O datorie personală a puterii care a contractat-o, în consecință ea cade odată cu căderea acestei puteri”). Însă, deși cândva mulți români cu discernământ (astăzi numărul lor s-a redus simțitor) erau conștienți de necesitatea unei reforme și/sau a unui program de austeritate (avem peste 1,3 milioane de bugetari, un raport de 1 la peste 100 între veniturile

acești atotputernici ai statului paralel nu numai că au intrat în grevă pe o perioadă nedeterminată și nu numai că-și plâng de milă (ba că veniturile lor ar fi cu mult mai mici ca cele vehiculate în spațiul public, ba că muncesc pe rupe toți cei 4600 de judecători, ceea ce înseamnă 24 de juzi la 100.000 locuitori, pe când media europeană – la același număr de locuitori – era în 2019-2020 de 21,5, iar în Franța de doar 11,5...și cu pensii mai mici), dar mai nou chiar au trecut la contraatac – se răfuiesc cu politicienii decidenți, care „instigă la violențe prin minciunile spuse la adresa lor”.

Fiind compus din cei

ocupând „un procent de maximum patru la sută din totalul pensiilor de serviciu”...

Tot ce se poate ca bolojăniții să fie bine intenționați în încercarea lor disperată de-a scoate bani chiar și din piatră seacă prin economii, disponibilizări, desființarea unor sinecure etc. Însă, zic eu, nu numai că alta trebuia să fie ordinea pachetelor de măsuri (de ce s-a început cu cei mulți și nevoiași, nu cu înციocoții și vinovații de dezastru?!), dar haosul spre care este împins învățământul, îndeosebi cel preuniversitar, de către sinistrul ministru Daniel David, rezultă cu claritate atât din justele critici și avertismente ale specialiștilor, cât și din prelungitele proteste la nivel național ale dascălilor. Da, căci în aberanta goană după o posibilă economie de circa 400 de milioane lei (taman subvenția pentru partide), prin mărirea normei didactice la 20 de ore, tăieri de burse și disponibilizări masive, oficialilor li se pare absolut firesc să ajute firmele unor ortaci cu zeci de milioane (vasăzică pentru alde ăștia sunt banii!) și – prin netaxarea marilor companii cu un procent – să piardă aproximativ un miliard și două sute milioane lei. Și iarăși spun că, indiferent de ordinea măsurilor de austeritate, categoriile noastre socio-profesionale s-ar fi condus în gândire și acțiune după neaoșa „rețetă” a lui I.L. Caragiale: ori „Să fie reformă, dar pe noi să nu ne afecteze cu nimic”, ori și mai bine „Să fie orice, dar să nu se schimbe nimic în olatul nostru”...

respectiv prin celeritatea și seninătatea cu care continuă să-și încalce promisiunile făcute în campania electorală din primăvară, dar favoritul Ilie Bolojan, odată uns șeful Executivului și – cică – intens preocupat să aducă bani la buget pentru potențați, înarmarea noastră și susținerea în continuare a Ucrainei, l-a ajutat (!) pe straniu chiriaș de la Cotroceni să se facă de râsul lumii cu solemnul său angajament scris că, dacă românii îl votează și ajunge primul (ne)om în statul eșuat, în ruptul capului nu va admite să crească Taxa pe Valoarea Adăugată (TVA). Atâta doar că tot el a trebuit să înghită gălușca, zâmbindu-le proteste milioanele de naivi păcăliți, după ce gașca bolojăniților, coalizați din interes politico-economic, i-au demonstrat cu cifre și statistici ticluite că, fără așa ceva (calea sigură de sărăcire a celor mulți), nu se poate în statul nostru opresiv și mafiot, stat aflat la cheremul marilor tâlhari interni și externi, cu toate că există o sumedenie de căi mult mai lesnicioase pentru aducerea de însem-

cu funcții de conducere (averea declarată la începutul mandatului și cea existentă la sfârșitul acestuia), lege care doar cu numele înlocuiește din 1996 eficiența și mult urâta Lege a ilicitului din anul 1968 (evident, urâtă de profitorii și ciocoi din perioada ceaușistă).

În articolul Bani pentru România din 11 iunie 2025, chiar eu am prezentat principalele trei căi „care ar contribui simțitor și de îndată la însănătoșirea finanțelor statului”: (1) Impozitul progresiv, care „s-a aplicat și continuă să se aplice în toate țările dezvoltate”; (2) Reducerea cheltuielilor și echilibrarea acestora cu veniturile (prin disponibilizarea și/sau diminuarea drepturilor salariale mai puțin sau deloc cvenite, economii la nivel politico-guvernamental și la cele comunitare inferioare – județ, municipiu, oraș, comună, regionalizarea și comasarea comunelor depopulate, desființarea funcției de viceprimar, recuperarea prejudiciilor); (3) Scutirea de întreaga datorie externă sau măcar de

minime și cele de lux, o droaie de sinecuriști și de habarniști în instituții, agenții, consilii, comisii și comitete etc.) și deși se cam știu sfidătoarele avantaje financiar-materiale ale privilegiaților, în principal ale magistraților (venituri lunare de mii de euro, pensionarea la 45-50 de ani, sporuri necuvenite, locuințe de protocol după pensionare și pentru care plătesc chirii de 100-150 lei ș.a.m.d.), stare de lucruri înfățișată de mine în articolul Să tot fii magistrat în România din 25 iulie 2023 („Adică toți aceia care taie și spânzură în țara asta oropsită, sunt plătiți regește pentru mulțimea erorilor comise și a prestațiilor de tot rahatul în situații clare ca lumina zilei, iar atunci când calcă zdravăn pe bec la întocmirea dosarului și pronunțarea sentinței, ei «nu pot fi cercetați, reținuți, arestați, percheziționați sau trimiși în judecată fără avizul ministrului Justiției» – vezi daunele/despăgubirile plătite nedreptăților nu de ei, judecători și procurori, ci de statul român, după hotărârile CEDO”), iată că

mai cu moț oameni ai legii (nu neapărat și ai dreptății!), Consiliul Suprem al Magistraturii nu putea în situația invocată să nu facă sesizare la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție (pentru „fapte de pedofilie îndreptate împotriva membrilor de familie ai unor judecători”) și să nu facă următoarele precizări pentru tot românul prost de bun: (a), (...) veniturile mari sunt ca o compensație pentru viața privată de libertăți și că pensiile și salariile nu sunt atât de mari pe cât s-a susținut până acuma”; (b), (...) volumul mare de muncă este un alt factor care își pune amprenta pe întreaga activitate”; (c), (...) în ceea ce privește venitul brut și cel net al unui judecător la început de carieră, analiza datelor comunicate de 27 de state indică faptul că România se situează pe locul 20, cu un venit similar celui din Lituania”; (d), În ceea ce privește pensia de serviciu, reamintim că în România există astăzi peste 215.000 pensii de serviciu, din care doar în jur de 5000 sunt cele ale magistraților”,

Uciderea industriei, pauperizarea populației – lovituri de moarte date unei țări însingurate și înstrăinată...

Cezar Adonis
Mihalache

Nu, nu e vorba că Ungaria va fi de acum cumva defavorizată în raport cu Ucraina în procesul și, mai ales, procentele de preluare a gazului nostru din Marea Neagră... Niciuna nu va fi tratată pe post de oaia neagră a Europei... Săracă, dar atât de bogată... Singurii defavorizați vom fi tot noi... Și cu gazele luate, și fără dreptul de a stabili noi prețurile de vânzare și cu tarifele încasate de alții pe fluxurile exportate... Noi vom da gazul și vom suporta costurile... Căci, „Totul pentru Ucraina”, nu?! Iar Budapesta își va baga și ea, cu tupeul ei arhicunoscut, capetele de hidră „în scenă”, probabil în numele a fel și fel de despăgubiri, compensări și cedări revanșarde dăruite (donate au fost doar în cazul Kievului) de către guvernării noastre trădători... Ba, este de așteptat ca amândouă (și Ucraina, și Ungaria), să asigure și ramificațiile de transport către Europa Occidentală... Atât pentru a se rezolva o problemă energetică a Europei, dar și pentru ca Ucraina să-și

asigure aprovizionare cu gaz a industriei de război (dorită, și pusă la cale cu Bruxellesul), iar Ungaria pentru a renunța la intrările de gaz cu „moleculă” rusească. Pentru a siguranța astfel economia uneia și a-i da anumite satisfacții celeilalte... Mai mult, UE va ține două „robinețe” la aceiași aprovizionare cu gaze și pentru a mima competiția energetică a livrării de gaz „nerusesc”. Pentru mult

timp, ca posibilitate de înlocuire, doar cel românesc, alte surse fiind prohibitive, având costuri uriașe, eficiență energetică redusă și fiind și periculoase din punct de vedere tehnologic pentru instalațiile europene de rafinare.

Și nu, nu noi vom conta, că țară, ca națiune, ca economie exportatoare pentru UE. Ci strict doar resursa colonizată a gazului nostru din Marea Neagră.

Și nu vor fi nici

măcar numai cele două hiene la capătul magistralei noastre de gaz... Ci și altele: dictate, rânduite de Bruxelles în funcție de conjunctura vremurilor ce vin... Și vor fi, în mod cert, toate acele țări pe care le reprezintă, ca agenți de influență, de acțiune, de colonizare, patronii combinatelor noastre... Care vor primi „partea” lor de gaze, pentru contribuția la eliminarea ultimelor mari consumatori industriali din

România. Căci, nemaiavând industrie, nu vor mai trebui modernizate magistralele interne de gaz. Pentru că nu vor mai avea cui să livreze. Iar în acest proces se înscrie și lovitura dată de „Arcelor Mittal” siderurgiei românești, compania anunțând, deși a primit numeroase ajutoare de stat pentru a-și respecta obligația menținerii în activitate a combinatului din Hunedoara, decizia privind „încetarea definitivă a

activității”... Iar cu o populație pauperizată, nu vom mai avea nevoie de gaze nici pentru uz casnic... Pentru că nu va avea cine să mai plătească un asemenea „lux”... Este, de altfel, unul dintre motivele pentru care nu s-au construit rețele de gaz în România, nu doar în satele vitregite de un normal al confortului, ci și în multe orașe... Sigur, guvernării vor spune că tot noi suntem de vină, că rețeaua de gaz nu a mai fost dezvoltată din cauza oamenilor care nu au vrut să mai audă (mai ales la țară) de încălzirea cu gaze... Ajunse, de fapt, la prețuri prohibitive...

Pentru un asemenea joc mizerabil (geo)politic de vânzare a resurselor noastre se fac, acum, în regim de urgență chiar, lucrările pentru reoperaționalizarea vechilor conducte de gaze ce conectau Ucraina cu noi. Și prin care se transportau, cu decenii în urmă, gazele rusești către noi (și Bulgaria), cu posibilitatea afluirii lor doar într-un sens: dinspre Ucraina spre noi. Acum, acele rețele se vor „retehnologiza” pentru a le interconecta cu magistralele ce vor transporta gaze din

Marea Neagră spre Ucraina. De data aceasta, pentru a asigura transferul în sens invers, într-o defluire a României de resursele ei.

O interconectare ce va duce fluxul de gaze din Marea Neagră în Ucraina, dar nu la maximul exploatării (să rămână și pentru Budapesta, dar și pentru restul Europei, nu?!). Pentru asta, „Transgaz” va construi un interconector între gazoductul Tuzla-Podișor și conductele de tranzit dobrogene Tranzit 2 și 3, Tuzla-Podișor urmând a deveni o magistrală de defluire a gazului din Marea Neagră. Zeci de milioane de euro tocate pentru a asigura „reverse flow” -ul, adică transferul în sens invers, și poate definitiv doar în sens invers, către Ucraina. Investiții ce ar fi trebuit demarate doar după finalizarea centralelor pe gaz de ultimă generație, promise de guvernări, după realizarea de rețele de gaz în toate localitățile noastre și, poate, după înființarea unei burse de gaze pentru a gestiona, în interesul nostru, exporturilor viitoare.

Adevărul ascuns între cuvinte...

Petru
Jipa

Am văzut un articol al unui mare ziarist care m-a tulburat, mi-am spus atunci: adevăr, realitate sau dezinformare? Dar cine mai știe unde este adevărul și unde este ascunsă realitatea. Acest document prezintă o relatare alarmistă despre o presupusă lovitură de stat globală, descriind o alianță între anumite elite și diferite personaje publice pentru a slăbi „statul profund” și a aduce în fața justiției figuri ca: Clinton, Obama și alții implicați în acuzații de crime.

Textul utilizează suspiciuni privind vaccinurile, decriptări vizuale și cadre fotografice ca dovezi, promovând ideea unei manipulări media și tehnologice, inclusiv înlocuiri de lideri, roboți și ascunderea adevărilor prin propagandă, în eforturi de a reafirma controlul uman în fața inteligenței artificiale. Existența unei operațiuni ce urmărește disiparea puterii statului profund și trimiterea în fața justiției a unor figuri publice controversate.

Acuzări de încălcare a justiției, personaje ca Hillary Clinton și Barack Obama sunt descrise ca fiind supuși unor judecăți publice pentru presupuse torturi și crime împotriva copiilor. Dovezi vizuale și criptice: se folosesc fotografii, videoclipuri și afirmații despre înlăturarea liderilor ca dovezi ale evenimentelor, în context conspirativ. O facțiune care contrabalansează „statul profund” prin arestări, arestări publice și reforme. Afirmații despre Lisa Cook și influențe altfel, legate de finanțări și loialități politice, sugerând corupție la nivel înalt. Afirmații despre scurgeri în serviciile secrete, demisii, și compromiterea încrederii în instituții, cu referințe la CIA și vaccinuri. Afirmații despre roboți, actori holografici și înlocuiri de lideri cu „dubluri” sau avataruri. Textul urmărește să stimuleze frica, neîncrederea în instituții și ideea unei răscoale civice prin expunerea „adevărului” dat de surse alternative.

Referințe la interferențe ruse, perspective despre manipulări de la nivel mondial și pericolul unei guvernări asistate de

AI. Totul sugerează necesitatea unei autentificări a controlului uman înainte ca inteligența artificială să preia conducerea. Mă gândeam la câteva mecanisme comune prin care informațiile conspirative pot câștiga credibilitate în spațiul public, împreună cu exemple și semne de alarmă: Repetiția și amplificarea atunci când afirmații similare sunt repetate de mai multe ori de către diferiți participanți (creând senzația de „consens” sau de „dovadă acumulată”). Sau afirmații repetate, fără surse verificate, dar prezentate ca „dovedite” prin multitudinea de repetări. Utilizarea unui vocabular tehnic și a crip-ticelor vizuale.

Folosirea termenilor aparent profesionali (ex.: „surse neoficiale”, „informații de proveniență verificabilă”) sau descrieri despre „decriptări” ale imaginilor. Un jargon fără definiri clare, afirmații că necesită „expertiză” specială pentru înțelegere. Personificarea conspirației prin figuri publice. În spațiul public contemporan, conspirația nu mai este doar un ansamblu de acțiuni ascunse sau un

joc de culise, ci devine o entitate personificată prin figuri publice. Acestea, prin influență, simbolism și prezență mediatică, îmbracă rolul de adevăr al unei realități alternative în care puterea nu este doar exercitată, ci și ritual. Politicieni, artiști sau oameni de afaceri devin, fără voia lor sau intenționat, avataruri ale unor scenarii secrete – fie că sunt acuzați de a face parte din „elita globală”, fie că sunt văzuți ca martori forțați ai unui sistem corupt. Această personificare transformă conspirația dintr-un concept abstract într-o dramă umană.

Figurile publice devin personaje într-un teatru al suspiciunii: fie ca victime ale manipulării, fie ca regizori ai haosului. Imagini, gesturi, declarații – totul este decodificat simbolic. Un zâmbet forțat, o poză într-un loc necunoscut sau o asociere neașteptată pot fi transformate în dovezi ale apartenenței la un cult sau o organizație ocultă. În acest proces, realitatea și ficțiunea se contopesc, iar figura publică pierde controlul asupra propriului semn. Personificarea

conspirației prin figuri publice reflectă, în fond, o criză a încrederii. Când instituțiile pierd legitimitatea, oamenii caută sens în detaliu, în simbol, în fața suspectă. Figurile publice devin atât ținte, cât și proiecții ale fricii colective. Ele nu mai reprezintă doar sinele lor, ci întreaga tensiune dintre putere și transparență, adevăr și iluzie. În această dramă modernă, orice persoană vizibilă poate deveni, într-o zi, personajul central al unei conspirații – nu pentru ce a făcut, ci pentru ce simbolizează.

Dar să fie pace, adevărul să triumfe pe acest pământ!